

**ШКІЛЬНА БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ТА СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ**

Льюїс Керролл

**АЛІСА
В ДИВОКРАЇ**

Для молодшого і середнього
шкільного віку

Харків
«ФОЛІО»
2019

Розділ другий

Озеро сліз

— Усе чудернацькіше та чудернацькіше! — зойкнула Аліса (вона була така ошелешена, що на мить зовсім забулася, як треба правильно говорити). — Тепер я розсуваюся, мов найбільший у світі телескоп! Бувайте, мої ніжки! (Бо ж коли вона поглянула вниз, на свої ноги, то їх уже й видно не було, так далеко вони опинилися.) Ох, бідолашні мої малесенькі ніжки, хто ж тепер одягатиме вас у черевички й панчохи, мої солоденькі? Гадаю, я вже не спроможуся... Я буду бозна-як далеко, щоб ще й вами опікуватися, доведеться вам дбати про себе самим...

«Та все ж треба бути до них добрішою, — подумала Аліса, — а то ще не стануть ходити туди, куди мені треба! Так, поміркуймо: буду надсилати їм пару нових черевичків до кожного Різдва».

І вона взялася прикидати, як би це здійснити.

«Надсилатиму їх із розсильним, — вирішила Аліса. — Мабуть, це страх як кумедно — посилати подарунки власним ногам! А як же дивно виглядатиме адреса:

*пані Правій Нозі Аліси,
килимok перед каміном,
одразу біля ґраток...*

О Господи, що за дурню я верзу!»

Цієї миті Алісіна голова торохнулася об стелю зали; насправді, тепер Аліса була більше ніж дев'ять футів* заввишки, тож вона мерщій ухопила золотого ключика й поквапилася до хвіртки.

Бідолашна Аліса! Усе, що вона тепер могла зробити, так це вкластися на бік і зазирнути крізь дверцята одним оком: протиснутися крізь них їй зараз було б складно як ніколи. Тож вона сіла й знов заплакала.

— Хоч би посоромилася, — казала до себе Аліса, — така доросла дівчинка (цілком слушно зауважила вона), а сидиш оце й рюмсаєш. Негайно припини, кому сказано!

Та вона все одно плакала й плакала, сльози лилися з неї галонами**, аж поки довкола не назбиралося чималеньке озерце, дюймів чотири завглибшки, яке залило залу майже до половини.

Невдовзі вдалині зачулося тупотіння чиїхось ніжок, і Аліса хутко витерла очі, щоби подивитися, хто там такий. Це повернувся Білий Кролик; він увесь розчепурився, в одній руці тримав пару білих лайкових рукавичок***, а в іншій — віяло, але так само мурмотів собі під носа:

* Ф у т — англійська міра довжини, що становить 30,48 см.

** Г а л о н — міра об'єму рідин та сипких речовин в Англії, що дорівнює 4,546 літра.

*** Л а й к а — сорт м'якої шкіри; рукавички з такої шкіри були предметом розкоші.

— Ох! Герцогиня, герцогиня! Ох! Якщо я забарюся, вона просто оскаженіє!

Алісу посів такий розпач, що вона вже ладна була просити допомоги в будь-кого, тож, коли Кролик порівнявся з нею, дівчинка заговорила тихим, нерішучим голосочком:

— Перепрошую, пане...

Кролик нестямно підстрибнув, випустив рукавички та віяло й щодуху дременув у темряву.

Аліса підбрала впущені речі, а оскільки в залі була страшна задуха, то почала обмахуватися віялом, примовляючи між тим:

— Отакої! Яке все химерне сьогодні! А вчора ж усе було, як звичайно. Цікаво, може, мене вночі підмінили? Так, поміркуймо: чи саме такою я прокинулася сьогодні вранці? Здається, я таки почувалася трохи по-іншому. Та якщо я вже не та, то виникає запитання: хто я взагалі, заради Бога, така? Ах, ОЦЕ справжня загадка!

І вона стала пригадувати всіх знайомих дітлахів свого віку, щоби пересвідчитися, чи не стала вона кимось із них.

— Я напевно не Ада, — міркувала Аліса, — бо в Ади волосся завивається такими довгими кучерями, а в мене взагалі ніяких кучерів нема. І ще я точно не Мабель, бо я ж знаю силу-силенну речей, а вона! О! Та вона нічогісінько не знає! І крім того ВОНА — це вона, а я — це я, і... О Господи, як же це все заплутано! Треба перевірити, чи знаю я все те, що знала раніше. Так-так, подивимося: чотири на п'ять буде дванадцять, чотири на шість буде тринадцять, чотири на сім буде... о Боже!

Я так ніколи до двадцяти не дійду! Гаразд, таблиця множення — це дрібнички: треба спробувати географію. Лондон — столиця Парижа, Париж — столиця Рима, а Рим... Ні, певна, ЦЕ неправильно! Мабуть, я таки перетворилася на Мабель! Зараз зосереджуся та прочитаю «Старанно крихітка бджола...»¹

І Аліса склала руки на колінках, наче збиралася відповідати урок, та почала декламувати вірша, проте голос її звучав якось хрипко й химерно, а слова були не зовсім такими, як зазвичай:

*Старанно крихта-крокодил
Плекає довгий хвіст:
Вертіти ним на цілий Ніл
Найкращий має хист.*

*Як ревно кігті він гострить,
Як вправно ікла тре,
І кожна рибка радо вмить
До нього в пащу пре.*

— Певна, що це зовсім не ті слова, — промовила нещасна Аліса, й очі її наповнилися слізьми, коли вона повела далі. — Мабуть, я все ж таки Мабель, і мені доведеться піти й жити в тій жалюгідній тісній халупі, а ще в мене зовсім не буде іграшок, і... Ох, доведеться вчити купу уроків! Ну ні, я вирішила: якщо вже я Мабель, то залишуся тут! І даремно всі вони будуть звішуватися сюди головою вниз та гукати: «Підіймайся знову до нас, дорогенька!» Я тільки погляну вгору та промовлю: «То хто я тепер? Спершу скажіть мені, і якщо я вподобаю бути цією людиною, то підіймуся, а

Зміст

Розділ перший. У ГЛИБ КРОЛЯЧОЇ НОРИ	5
Розділ другий. ОЗЕРО СЛІЗ	13
Розділ третій. ПАРТІЙНІ ПЕРЕГОНИ ТА ПРАВДИВА ІСТОРІЯ	22
Розділ четвертий. КРОЛИК ЗАСИЛАЄ В ДИМАР КРИХІТКУ БІЛЛА	30
Розділ п'ятий. ЩО ПОРАДИЛА ГУСІНЬ	40
Розділ шостий. ПЕРЕЦЬ І ПОРОСЯ	49
Розділ сьомий. БОЖЕВІЛЬНЕ ЧАЮВАННЯ	60
Розділ восьмий. КОРОЛІВСЬКЕ ПОЛЕ ДЛЯ КРОКЕТУ ...	70
Розділ дев'ятий. РОЗПОВІДЬ ФАЛЬШИВОГО ЧЕРЕПАХИ	80
Розділ десятий. ОМАРОВА КАДРИЛЬ	90
Розділ одинадцятий. ХТО ВКРАВ ПИРОГИ?	100
Розділ дванадцятий. СВДЧЕННЯ АЛІСИ	108
Примітки перекладача	117